

de Martisor

Încheiere de ședință

Termenul în cunoștință în procesul civil român
Convenția privind drepturile copilului: implementare
și provocări viitoare
Executorul judecătoresc în perspectiva integrării
Nu e de speriat

Interviu

Sunt Mariana, absolventă a SNG...
Practica la parchete

Procese celebre

O eroare judiciară – adevărul asupra afacerii Dreyfus (II)

Uniunea Europeană

Nicolae Titulescu – spiritualizarea frontierelor
Eurodicționar

Itinerar spiritual

Sf. Valentin
Mărțisor

D'ale instanței

Legi stupide din trecut și prezent

Altele...

Integramă
Ultima oră

Nicolae Titulescu

Justiția cu un secol în urmă...
O privire prin negura timpului

Când doi oameni se întâlnesc își spun bună ziua... așa că: Bună ziua, dragii noștri colegi și alți cititori!... căci am înțeles că revista noastră nu este citită doar de cursanții S.N.G., ci are o audiență mult mai mare decât am fi sperat vreodată. A... și să nu uit: pentru că e prima dată pe anul acesta când ne întâlnim se

cuvine să vă urăm un an mai bun, mai frumos decât ați putea visa și, special pentru colegii noștri cursanți: ca repartiția de la terminarea școlii să fie aceea pe care o dorește fiecare.

Să ne amintim ce s-a mai întâmplat de când nu am mai stat de vorbă. Îmi place să cred că este vorba despre un dialog și sper că citind rândurile acestei reviste comentați în gând sau cu voce tare, întrucât cele scrise aici vă stârnesc idei, păreri sau vă fac să vă puneți anumite întrebări!

Deci să revenim: ce s-a mai întâmplat? – mai întâi a fost o petrecere, o petrecere de Sf. Nicolae, un eveniment pe care mulți l-au privit cu neîncredere și l-au luat chiar în râs, dar care s-a dovedit a fi un lucru bun. A fost un lucru bun, pentru că așa ne-am cunoscut mai bine între noi și am legat chiar prietenii, am dansat, am râs, ne-am distrat și am reușit să îi cunoaștem pe formatorii noștri și în altă ipostază decât cea de dascăl, aceea a unor oameni obișnuiți care cântă colinde, care dansează și știu să zâmbescă.

S-a mai întâmplat apoi că au început examenele. Cred că au fost multe emoții și nemulțumiri. Uneori nemulțumirile au fost urmate de tăcere pentru că rezultatele au fost mult mai bune decât s-au așteptat unii dintre noi, altele ele au persistat. Eu cred că după aceste prime examene avem cu toții ceva de învățat și la următoarele testări comune va fi mult mai bine și nu vor mai fi situații care să lase loc de comentarii și nici căutători de nod în papură.

Și au trecut și testările și a început să se audă îngânat linu-i lin și dorul de casă, de cei dragi, care a făcut ca ultima săptămână de școală să pară că nu se mai termină. Dar s-a terminat și a venit vacanța, au venit Sărbătorile și am uitat de examene și de note. A venit Crăciunul și poate pentru mulți dintre noi a fost cel mai frumos, pentru că ne-am întors la cei de acasă și parcă niciodată casa nu ni s-a părut mai frumoasă, colindele mai aproape de suflet și sarmalele și cozonacul mai bune. Am întâmpinat Anul Nou cu speranță în suflet... parcă am fost pentru o clipă copii răsfățați de părinți sau adulți răsfățați de soartă.

Dar se spune că tot ceea ce este frumos trece repede... și nu spun că la școală nu este frumos, dar parcă uneori fiecăruia dintre noi îi place să fie pentru un timp lipsit de griji, să stea și să privească cum ninge, să se plimbe fără să se gândească că nu a terminat tema la procedură penală, că nu a învățat la comunicare sau la proceduri speciale. Așadar, vacanța s-a sfârșit și am început școala în forță, cu alte testări chiar din prima zi și chiar și la două materii.

Și ne-am descurcat și de aceea suntem foarte mândri.

Ce se mai întâmplă? – se mai întâmplă că am început stagiul de practică și că de data asta lucrurile au devenit foarte serioase. Trebuie să acumulăm cât mai multe informații și trebuie să dovedim celor cu care intrăm în contact că școala aceasta formează într-adevăr un nou tip de grefier: un grefier care nu se sperie de muncă, unul căruia nu îi este teamă să gândească și să își spună părerile, care îi respectă pe cei cu care vine în contact, vrea să fie respectat pentru că își face treaba așa cum trebuie și are un bagaj mare de cunoștințe. Nu trebuie să uităm însă că acei grefieri fără studii juridice, care nu au absolvit cursurile Școlii Naționale de Grefieri, dar lucrează deja în instanțe și parchete au atul experienței. Vom avea multe de învățat de la ei, dar cred că și noi trebuie să arătăm ce am învățat, ce știm și să aducem ceva nou și pozitiv acolo unde suntem.

Trebuie să fim conștienți că știm deja multe lucruri, că săptămânile de practică scurse până acum nu au trecut în zadar, că suntem mai bogați în cunoștințe și mai bine pregătiți pentru ceea ce ne așteaptă.

Baftă multă!!!

Marina

Conform art. 85 C.pr.civ. instanța nu poate să hotărască – să statornicească – asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel.

Ce trebuie să cunoască greșierul cu privire la instituția termenului în cunoștință în procesul civil român

În procesul civil *regula* - principiul de bază - o reprezintă citarea părților și numai cu titlu de *excepție*, în cazurile expres prevăzute de lege, *judecata poate avea loc fără citarea părților*.

De la această regulă există două excepții consacrate în dispoz. art. 153 alin.1 C.pr.civ când instanța poate trece la soluționarea cauzei chiar dacă părțile nu au fost citate, ele prezumându-se că au cunoștință de termenele ulterioare.

Textul de lege se aplică doar părților, reclamant, pârât, nu și martorilor, experților, interpreților, legiuitorul uzitând expresii ca: „partea care a depus cererea de chemare în judecată...”, „partea care a fost prezentă la o înfățișare”.

În condițiile în care s-a încuviințat proba cu martori, indicându-se numele și adresele lor, aceștia vor fi citați, iar la termenul la care se prezintă, dacă se administrează proba, se vor consemna în scris depozițiile și vor fi atașate la dosar. Citarea martorilor pentru termenele ulterioare nu se mai face, apărând inutilă. O discuție la nivel teoretic, cel puțin, ar putea exista în situația în care în cauză sunt mai mulți martori, iar audierea acestora nu este posibilă la termenul pentru care au fost citați din rațiuni constând în lipsa de timp. Se poate aprecia că martorii au termenul în cunoștință luat în acest caz? Întrucât textul este aplicabil *expressis verbis* numai părților, s-ar putea afirma că nu, dar președintele le poate pune în vedere martorilor să se prezinte pentru termenul acordat. Pentru experți chestiunea termenului în cunoștință nu se pune, ei prezentându-și concluziile în cadrul raportului de expertiză. Similar și în cazul interpreților, care vor fi chemați doar la termenul la care are loc audierea vreunei persoane care nu cunoaște limba română.

Discuții teoretice, dar cu implicații practice, s-ar putea face în legătură cu ceilalți participanți la procesul civil – persoanele străine de proces – terții: intervenientul în interes propriu, intervenientul accesoriu, chematul în garanție, terțul arătat ca titular al dreptului. Fiind prezenți la unul dintre termenele de judecată beneficiază aceștia de instituția termenului în cunoștință sau trebuie citați pentru fiecare termen? Atât în Codul de procedură civilă în Cartea a II-a Capitolul III „Alte persoane care pot lua parte la judecată”, cât și în doctrină (V.M. Ciobanu, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă, vol.1*, pag. 304; 317), aceste persoane sunt incluse în categoria participanților la procesul civil, fiind terți și introduși în cauză din inițiativă proprie sau chemați forțat, dar din momentul intervenirii în proces aceștia capătă calitatea de părți și, ca atare, răspunsul la întrebarea de mai sus nu poate fi decât afirmativ, aceste persoane urmând a beneficia de prevederile art. 153 al. 1 C.pr.civ. Instituția termenului în cunoștință le este aplicabilă și nu vor mai trebui citate la fiecare termen în cazul în care au fost prezente la unul dintre ele.

Astăzi, în condițiile în care acordarea primului termen de judecată se face în sistem informatizat, prin

aplicația Ecris, este destul de dificil ca reclamantului sau mandatarului acestuia, care depun cererea personal, să-i fie acordat termen în cunoștință. În practică, este astfel posibil să se citeze pentru primul termen de judecată atât reclamantul, cât și pârâtul. Dar, oare, în aceste condiții, introducerea informatizării în instanță vine să facă inaplicabil textul de lege al art. 153 alin. 1 teza I C.pr.civ.? Consider că nu, reclamantului putându-i-se acorda primul termen de judecată în cunoștință în condițiile în care operativitatea din cadrul instanței funcționează și dosarul (nume, domiciliul părților, calitatea procesuală, obiect, materie juridică etc.) este introdus în computer în aplicația Ecris de către greșierul cu această atribuție. Reclamantul, personal sau prin reprezentant, pentru a beneficia de instituția termenului în cunoștință, text de altfel consacrat în favoarea sa, în virtutea modificărilor de regulament recente va adresa cererea de chemare în judecată judecătorului de serviciu de la registratură, care va pune rezoluția de primire pe cerere și va stabili obiectul pricinii, după care acțiunea introductivă este preluată de greșierul cu atribuții referitoare la introducerea dosarelor în Ecris. Cererea este apoi predată greșierului de la registratură, care o va înregistra în registrul general de dosare - atribuindu-i număr unic cauzei, după noile modificări de regulament – și înaintată din nou judecătorului de serviciu, care, după verificarea legalității și identității părții, sub semnătură, îi acordă termen în cunoștință reclamantului sau reprezentantului său.

Teza a doua a art. 153 alin. 1 C.pr.civ. se referă la partea care a fost prezentă la un singur termen de judecată, la o înfățișare, deci pârâtul, reclamantul, pentru acesta din urmă în condițiile în care nu a depus cererea personal la registratură sau prin mandatar, când i se aplică art. 153 al. 1 teza I C.pr.civ.. Mandatarul părții prezent la înfățișare poate fi și un mandatar chiar neîmputernicit cu dreptul de a cunoaște termenul. În ambele situații, parte sau mandatar, funcționează prezumția legală a termenului luat în cunoștință și partea respectivă nu va mai fi citată pentru termenele ulterioare.

În consecință, în procesul civil avocatul părții are dreptul de a lua termenul de judecată în cunoștință, la fel și consilierul juridic care reprezintă partea persoana juridică, reglementarea fiind diametral opusă față de procesul penal, unde numai părțile personal pot lua termenul în cunoștință.

De asemenea, în procesul civil judecătorul de serviciu poate acorda termen în cunoștință, pe când în procesul penal doar completul de judecată acordă termen, neexistând un text legal identic cu cel din procedura civilă în acest sens.

Trebuie reținut că termenul luat în cunoștință la instanța de fond – prima instanță – nu-și produce efectele și în cazul în care dosarul ajunge în căile de atac – apel sau recurs – părțile vor trebui să fie din nou citate, conform dispozițiilor legale.

(continuare în pagina următoare)

Cele două excepții de la principiul general al citării părților în procesul civil, prezentate mai sus, astfel cum sunt instituite de *disp. art. 153 C.pr.civ. alin. 1*, reprezintă așa-numita **instituție a termenului în cunoștință** (G. Boroș, *Codul de procedură civilă comentat și adnotat, vol. 1*, pag. 255-256).

Instituția termenului în cunoștință este inaplicabilă, conf. art. 153 alin. 2 C.pr.civ. În următoarele cazuri expres prevăzute de lege, limitative și neechivoce:

- în cazul redeschiderii judecării după suspendare;

Suspendarea cauzei intervine în procesul civil în condițiile *art. 242-244, 155 alin. 2, 155¹ C.pr.civ.* După suspendare oricare dintre părți care justifică un interes, poate formula, în scris, cerere de redeschidere (reluare) a cauzei după suspendare, care se depune la serviciul registratură și se înregistrează la poziția inițială din Registrul general de dosare. Cererea împreună cu dosarul se înaintează apoi de către grefierul de la compartimentul arhivă președintelui instanței care va dispune prin rezoluție olografă pe cerere redeschiderea judecării *cu citarea tuturor părților*, chiar dacă acestea au avut înainte de suspendare termen în cunoștință. Nu de puține ori, în practică, cererile de reluare a cauzei după suspendare sunt atașate la dosar fără a se mai înainta președintelui pentru a dispune, sau deși s-a dispus reluarea cauzei și s-a acordat termen, părțile nu sunt citate, dosarul ajungând la primul termen după suspendare cu procedura de citare nelegal îndeplinită, pierzându-se astfel un termen. Aceste situații de nedorit din practică ar putea să lipsească dacă dispozițiile procedurale, formale, în materie ar fi însușite mult mai bine.

- în cazul stabilirii unui termen pentru chemarea la interogatoriu;

Dacă s-a încuviințat proba cu interogatoriul partea (pârât, reclamant) va fi citată cu mențiunea expresă pe citație „personal la interogatoriu”; desigur, este vorba despre partea persoană fizică, iar nu persoana juridică, față de care interogatoriul se administrează prin înaintarea în scris a întrebărilor, urmând ca răspunsurile să fie transmise tot în scris. Textul de lege vorbește despre „**chemarea...**”: deci, numai persoana fizică este chemată personal la interogatoriu pentru fapte personale. În cazul în care consilierul juridic al persoanei juridice sau avocatul este prezent la termenul la care s-a încuviințat proba cu interogatoriu acesta ia termen în cunoștință, urmând ca ulterior, după ce se depun întrebările în scris, să fie comunicate din oficiu, de către instanță, prin grefierul de ședință, persoanei juridice. Se pune întrebarea prin ce modalitate se comunică interogatoriului în aceste cazuri. În practică, se poate emite și citație, chiar dacă este aplicabil *art. 153 alin. 1 teza 2 C.pr.civ.*, având atașat și interogatoriul scris, sau se poate transmite numai interogatoriul prin scrisoare, prin serviciul poștal. Ar fi de preferat să se comunice cu citație, citația în acest caz fiind emisă nu pentru încuviințare, existând termen în cunoștință, ci pentru a se putea verifica data comunicării, data primirii, ce acte au fost transmise, pe când în cazul scrisorilor simple ar fi mai dificilă cunoașterea acestor date – eventual prin verificarea borderourilor de corespondență.

- în cazul în care pricina se repune pe rol;

După închiderea dezbaterilor asupra fondului cauzei completul de judecată se retrage pentru deliberare. Dacă pricina se soluționează în aceeași zi grefierul de ședință va întocmi practica hotărârii, iar în cazul în care se amână pronunțarea va întocmi încheierea de amânare a pronunțării. Este posibil ca pricina să fie repusă pe rol, conf. *art. 151 C.pr.civ.*, atunci când în cauză sunt necesare noi lămuriri și pentru a se asigura contradictorialitatea este necesară citarea tuturor părților. În această situație se va întocmi o minută de repunere a cauzei pe rol, iar grefierul de

ședință va întocmi încheierea pentru termenul la care au avut loc dezbaterile, iar dispozitivul acesteia va conține și dispoziția de repunere a cauzei pe rol cu citarea tuturor părților, chiar dacă acestea au fost prezente la dezbateri și au pus concluzii. În acest caz termenul în cunoștință devine neaplicabil. E de reținut că nu se întocmesc două încheieri, una de la termenul la care au avut loc dezbaterile și una cu dispoziția de repunere a cauzei pe rol cu citarea părților, ci o singură încheiere, în considerentele căreia se menționează motivele pentru care instanța s-a considerat nelămurită, de natură să justifice repunerea pe rol. După întocmirea încheierii grefierul de ședință va cita toate părțile pentru termenul fixat pentru repunerea pe rol.

- în cazul militarilor în termen și al deținuților;

Rațiunea pentru care a fost instituită de legiuitor această inaplicabilitate a instituției termenului în cunoștință este simplă: datorită regimului de disciplină din unitățile militare, părțile militar în termen nu pot lipsi decât cu încuviințarea comandantului și cu o dovadă în acest sens, iar deținuții care sunt lipsiți de libertate nu pot lua cunoștință de termene. Din economia textului de lege se deduce că numai *părțile militar în termen* trebuie să fie citate pentru fiecare termen de judecată. Dacă în procesul penal formularea este mai largă, prin folosirea noțiunii de *militarii...*, textul civil aduce o restricție, o rigiditate în această privință. Ce se întâmplă, în practică, în situația în care una dintre părți – reclamant, pârât – este militar cu termen redus, rezervist concentrat sau mobilizat sau este în cadrul unei instituții școlare militare? În aceste cazuri, partea fiind prezentă la unul din termene, se aplică *art. 153 alin. 1 C.pr.civ.* sau trebuie citată pentru fiecare termen? Textul este clar și neechivoc și partea aflându-se în vreuna dintre aceste situații are beneficiul termenului în cunoștință. Consider însă că pentru flexibilizarea procedurii și având în vedere că sunt aceleași rațiuni ca și în cazul militarilor în termen, ar trebui totuși citată la fiecare termen de judecată.

Legea stabilește că termenul în cunoștință nu se aplică în cazul părților aflate în stare de detenție, deci ele vor trebui citate la fiecare termen. Citarea este obligatorie, iar nu prezența și dacă una dintre părți, legal citată, lipsește instanța poate trece la judecată. În practică, de cele mai multe ori, deținuții sunt aduși din penitenciar. La fel și martorii deținuți vor fi citați la locul de detenție și vor fi aduși pentru a fi audiați.

Tot cu privire la inaplicabilitatea instituției termenului în cunoștință se poate reține situația în care instanța unde urmează să aibă loc judecata își schimbă sediul. Schimbarea de sediu se produce între termene (termenul la care partea a fost prezentă la proces și are beneficiul termenului în cunoștință și termenul fixat ulterior). În acest caz toate părțile vor trebui citate, termenul în cunoștință nu se mai aplică, dispozițiile *art. 88 alin. 2 C.pr.civ.* prevăzând că indicarea sediului instanței constituie o mențiune obligatorie sub sancțiunea nulității.

De asemenea, în doctrină (G. Boroș, V.M. Ciobanu, *Drept procesual civil. Curs selectiv. Teste grilă*, pag. 210-211) mai este exemplificat și un alt caz în care instituția termenului în cunoștință nu se aplică: conform dispozițiilor *art. 180 C.pr.civ.*, în situația în care una dintre părțile în litigiu – pârâtul din cererea de chemare în judecată – se înscrie în fals cu privire la un înscris probator depus la dosar de către cealaltă parte (reclamant) care nu este prezentă la termenul de judecată respectiv, având însă termenul în cunoștință. În acest caz, instanța va trebui să acorde un alt termen de judecată și să dispună ca părțile să fie prezente personal, adică va fi citat și reclamantul cu mențiunea expresă pe citație că partea adversă s-a înscris în fals.

(continuare în pagina următoare)

Tot de instituția termenului în cunoștință se leagă și preschimbarea termenului de chemare în judecată (art. 153 alin. 3 C.pr.civ.). Cererea de preschimbare a termenului de judecată formulată în cursul judecării cauzei se soluționează de către completul de judecată investit cu soluționarea cauzei, iar cererea de preschimbare a primului termen de judecată, deci înainte de începerea judecării pricinii, va fi dată spre soluționare președintelui sau vicepreședintelui instanței. Aceste dispoziții care se regăsesc în Codul de procedură civilă trebuie corelate cu prevederile Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, anume art. 99 alin. 8 din Regulament, în care se arată că cererea de preschimbare a primului termen de judecată se va soluționa de către completul căruia i s-a repartizat în mod aleatoriu cauza. Termenul luat în cunoștință se poate preschimba pentru motive temeinice, în camera de consiliu, după citarea părților.

Marius

Justiția cu un secol în urmă... o privire prin neșura timpului

Am intrat pe site-ul www.darnick.com/halmagiu și am descoperit o hotărâre judecătorească din anul 1871. M-am gândit că ar fi interesant pentru noi toți să citim și să aflăm cum arăta o cerere de chemare în judecată și o sentință din acele vremuri.

Răsfoite cu mare grijă, documentele găsite în arhiva Judecătorei Hălmașu ne permit să descifrăm obiectele litigiilor de acum un secol, procedura de judecată, modul cum se administrau probele și cum se împărțea dreptatea.

Cele mai multe cereri de chemare în judecată aveau ca obiect sume de bani, resturi de plată la vânzări și împrumuturi nerestituite. Ca mijloace de probațiune se întrebunțau înscrisuri originale, intitulată "obligațiune" precum și martori. Mersul dezbaterilor era consemnat în continuare, împreună cu susținerile părților și depozitiile martorilor, iar lucrarea aceasta se numea "Protocolul de pertratare". La sfârșitul dezbaterilor se dădea o *sentinție* în numele Majestății sale Regale.

Redăm, în continuare, conținutul unui dosar din 1871 pentru a vedea modul în care se redactau cererile în justiție, care era mersul dezbaterilor, cum se motiva o sentință și mai ales cum se efectua.

Am ales dosarul nr. 368/1871, deoarece s-a aflat în stare învii până și dosarele lui par a fi complete. Iată conținutul acțiunii:

Spectate judetiu Cercualu,

Toader Trifu din Lazuri îmi debitează în pretiului unei clăie de feră cu 42 fl.v.a. încă din 23 martie 1870 care a fost datoriu a mio solvi în 27 augustu 1870. După ce sură pământulu debitoriu nici în urma multor provocări nu voieste ami solvi debitulu sus descisu și rog cu stimă profundă a defige unu termenul de pertratare la care Toader Trifu din Lazuri asemenea să fie legalmente citatu și după finirea pertratării a enuncia sententialmente că Toader Trifu din Lazuri este datoriu în termen de optu zile sub greumântulu executiunei ami solvi debitulu de 42 fl.v.a. cu interesele și spesele procesuale care le voi specifica cu ocaziunea pertratării.

Alu Spectatuluui Hălmașu/Cercualu/Bodesci în 15 maiu 1871. /Umiltu servu Toma Butariu din Bodesci.

Pe acțiune se află următoarea rezoluție:

Pertratarea cauzei prezente se defige pe 28/8.1871 la 9 ore diminațata sub urmările & 111 din procedura civ. Judetiu Cercualu Hălmașu de jos. Hălmașu în 25/8.1871 ss indescifrabil.

Protocolulu din 28 augustu 1871 la judetiu de jude Cercualu a lu Hălmașuului traptulu de josu din Hălmașu din cauza sumaria a lui Toma Butariu din Bodesci contra Toader Trifu din Lazuri pentru 42 fl.v.a. și accesoriile c.v.c. susceptuă cu aptiunță de pres. B/3 a.c. nr. 386 civ.

Prezenti subscriisii.

În urma deciziunii acestui judetiu dată în 25 iuniu 1871 se prezentează aptorele reprezentatu prin Ioane Ardeleanu din Hălmașu care arătând acestui judetiu nepotenția generală odată cu Toma Butari prin care este împuțernicitu a lu reprezentate aptore provezinduse că toate formele legale acuse sub A/ exemplariu I a lui aptiunței de pres 3/6 a.c. nr. 386 civ și arătând în origine obligațiunea prin care dovedesce că Trifu Toaderu debitează lui Toma Butariu eu suma de 42 fl.v.a. și roagă ca intulu Trifu Toaderu din Lazuri să fie judecatu la solvirea capitalulu de 42 fl. v.a. a intereselor pe ocaze verbalmente cu 30% acordate anuale calculând de la 23/3.1870 până la escontențări împreună cu următoarele spese procesuale și cu spesele aptiunii ... timbru de protocolu prezentu ... timbru la sententie ... diurnele reprezentantulu aptorelui și pierderile de timpu aceluia

Toate în termenulu de optu sub greumântulu executiunii.

Incitu Toader Trifu din Lazuri nu sau prezentatu nici până la 2 ore înainte de amezi, adică nici după trecerea resumpțulu de 2 ore de la termenul desiptu pentru prezentare, dreptu aceea aptorele achide sub B/ cartea de unianuare justifică cumcă deciziunea citatorie e dată în 25 iuniu 1871 nr. 368 civ. sa inmanuatu legalmente și destul de timpulu pentru acea în baza & 111 din procedura civ. după ce inptu nici după espirarea timpulu de 2 ore dela termenul prezentării și după cele aduse anterior aptiunii și în prot. prezente nu vinu în contradicere cere ca incitu Toaderu Trifu să fie convincatulu per contumaciām conform petitiului de mai sus.

ss Daniel Papp jude cercual, Giorgiu Popoviviu jura. Onovariu, ss ioane Ardeleanu ca reprezentant aptorelui.

În cauza sumaria verbale a lui Toma Butariu din Bodesci contra lui Toaderu Trifu din Lazuri pentru 42 fl. v.a.c.s.c. în urma aptiunei de pres 3/6 nr. 368 civ și a pertratării timtuă în ziua de astadi cu Ioane Ardeleanu ca reprezentantulu lui Toma Butariu s-a dus următoarea

SENTENTIE

Inclulu Toaderu Trifu din Lazuri se convica judecătoreste la solvirea pretendiunei de 42 fl.v.a.

intereselor de 30% începând din 23 martie 1871 până la ziua escontențări depline și a sepesloru procesuale moderate judecătoreste cu 6 fl. v. a. pe partea aptorulu Toma Butariu din Bodesci în termenul de optu zile și sub gerumântulu de executiune. Sententia prezenta în sensul & 124 se ordona a se comunica cu incltu în scrisu.

Judetiu cercuale a Hălmașuului traptul de Josu. Hălmașu în 28 augustu 1871, ss indescifrabil/ Daniel Papu jude cercual/ss Georgiu Popoviciu. Sigiliu.

Pentru că pârâtul nu achitase datoria, la 2 decembrie 1871 "jurasore ca jude esmisu" (un judecător delegat cu executarea hotărârii) aduce următoarea deciziune:

Cu privire la aceea că față de obiectele sechestrate nimeni n-a ridicat vreun drept de proprietate ori prioritate și nimeni n-a însimuat vreo obiecte, se vor vinde cu licitațiune publica în 16-lea Decembrie 1871 pe la orele 10 a.m. în piatul de vite din Hălmașu pe lângă bani gata și aceluia care promite mai mult cei doi boi și în cazul de necesu și sub pretul estimării. Hălmașu 2 decembrie 1871 ss Gratian Popu.

Convenția privind drepturile copilului: implementare și provocări viitoare

Standarde

Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite și în vigoare din septembrie 1990, este instrumentul cu cea mai largă ratificare în materia drepturilor omului din lume, cu 192 de State Părți – există doar două state care nu sunt părți la Convenție.

Convenția stabilește un cadru etic și legal pentru dezvoltarea unei strategii tangibile pentru copiii de pretutindeni, și, în plus, oferă o referință comună pentru promovarea și evaluarea progresului în cadrul țărilor și dincolo de granițele acestora.

Pentru multe țări, ratificarea Convenției a fost primul angajament internațional în materia drepturilor omului.

Convenția subliniază, de asemenea, că drepturile copilului sunt drepturi ale omului. Această afirmație poate fi percepută drept evidentă, dar, în practică, adesea copiii rămăseseră invizibili și neauziți, iar interesele lor fuseseră rar percepute în mod distinct. Ideia pe care o transmite Convenția este "copiii nu sunt mini-cetățeni cu mini-drepturi". Deși rămâne mult de făcut, trebuie să recunoaștem că, odată cu Convenția, drepturile copilului nu mai pot fi percepute ca o favoare sau ca ceva opțional. Ele generează obligații pe care toți trebuie să le îndeplinească.

Convenția solicită o acțiune multi-disciplinară pentru depășirea obstacolelor care compromit realizarea drepturilor copilului. Conform Convenției:

- Copiii sunt cetățeni și au dreptul de a-și exprima opiniile și de a se ține cont de opinia lor;
- Toate acțiunile trebuie să fie orientate în interesul superior al copilului, să promoveze echitate și să protejeze împotriva discriminării;
- Copiii nu mai pot fi percepuți drept "nu-încă persoane" și să aștepte pe holul vieții până când devin mature prin efectul magic al atingerii vârstei majoratului.

Progrese obținute

Mai multe state au încorporat drepturile copilului în Constituțiile lor, cum a fost cazul de pildă în Armenia, Bielorusia, Brazilia, Bulgaria, Croația, Letonia, Moldova, Nicaragua, Polonia, Portugalia, România, Federația Rusă, Senegal, Slovacia, Spania și Africa de Sud.

Multe State Părți au întreprins, de asemenea, un proces important de reformă legislativă pentru a asigura compatibilitatea cu prevederile Convenției. În unele țări au fost adoptate Coduri pentru drepturile copilului, Statute sau Legi privind drepturile copilului, cum este cazul în Brazilia, Columbia, Chile, Costa Rica, Nicaragua, Guatemala, Paraguay, Uruguay, Panama Mexico, Mozambic, Burkina Faso, Africa de Sud, Malaezia și Timorul de Est. Acest lucru s-a petrecut adesea în state care treceau printr-un proces de decolonizare sau democratizare.

Aceste reforme sunt o inspirație pentru toți și confirmă potențialul Convenției de a promova un proces de schimbări sociale. Rămâne încă mult de făcut. Dar cadrul normativ și etic al Convenției, împreună cu standardele naționale sunt o bază solidă pentru calea de urmat mai departe.

Așadar, pentru a transpune principiile legale în practici reale, trebuie avute în vedere o serie de elemente:

1. Mai întâi, trebuie să ne asigurăm că **drepturile copiilor sunt abordate ca o problemă centrală, autonomă și distinctă**. Ele contează în toate deciziile, procesele și în toate momentele.

2. În al doilea rând, **angajamentele adoptate la nivel internațional trebuie traduse într-o strategie clară la nivel național și local** pentru drepturile copiilor, încadrată de Convenție și adaptată la relațiile specifice ale fiecărei țări.

3. În al treilea rând, **realitatea nevoilor privind drepturile copilului trebuie evaluată și înțeleasă de o manieră corectă, adecvată și transparentă**. Numai în acest mod va fi posibilă monitorizarea impactului politicilor publice asupra capacității copiilor de a-și exercita drepturile, expunerea provocărilor, mobilizarea sprijinului și introducerea schimbărilor. În România este în curs de implementare o Campanie educațională privind drepturile copiilor, finanțată de Uniunea Europeană. Obiectivul proiectului este de a forma grupurile profesionale cu privire la noua legislație privind protecția copilului, Convenția ONU privind Drepturile Copilului și Convenția Europeană privind Drepturile Omului și o mai bună cunoaștere a drepturilor copilului în România.

4. În fine, **progresul realizat în îndeplinirea drepturilor copilului trebuie să fie analizat periodic printr-un proces public, participativ**, în care principalii actori implicați, și, desigur, implicit copiii, iau parte. Trebuie să promovăm o implicare reală a copiilor și adolescenților, atât ca recunoaștere a cetățeniei lor cât și ca o contribuție la consolidarea instituțiilor democratice și a bunei guvernări.

În România o linie verde pentru protecția copilului (0800-8-200-200) și-a început activitatea în noiembrie 2001, odată cu lansarea Campaniei de informare publică pentru prevenirea abandonului și a instituționalizării copiilor în România "Casa de copii nu e acasă". Linia verde pentru protecția copilului (0800-8-200-200) este un serviciu gratuit de informare și consiliere telefonică, specializat pe protecția copilului și a familiei. Apelurile potențialilor beneficiari sunt preluate de personalul specializat al liniei verzi, format din psihologi, asistenți sociali și experți juridici. Majoritatea apelurilor au provenit de la potențiali beneficiari care au solicitat fie sprijin pentru creșterea copiilor lor, fie informare juridică și consiliere cu privire la procedurile necesare pentru asistență maternală sau adopție națională. Toate cazurile înregistrate de Linia Verde sunt raportate lunar Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Direcțiilor Generale pentru Asistență Socială și Protecția Copilului, unde acestea sunt preluate, verificate și soluționate de persoane responsabile din cadrul serviciilor specializate.

În multe dintre județele României funcționează, de asemenea, linii gratuite de urgență pentru protecția copilului. Când se primește un apel, o echipă mobilă de la Direcția pentru Asistență Socială și Protecția Copilului respectivă se deplasează imediat la locul indicat și efectuează o analiză a situației pentru a se găsi o soluție adecvată pentru copilul respectiv. Toate DGASPC-urile au servicii de monitorizare, care sunt responsabile pentru urmărirea situației fiecărui copil aflat în raza lor de competență.

Anii care urmează vor fi cu siguranță promițători și cruciali pentru a face din drepturile copilului o realitate pentru toți copiii lumii! Instrumentele legislative sunt deja adoptate, așadar este necesară doar voința politică de pe mapamond.

Catarina de Albuquerque

Procuror al Republicii Portugalia, expert al Consiliului European

În munca noastră interacționăm cu o sferă largă de profesii juridice și de aceea suntem interesați de activitatea lor specifică și de modul cum evoluează ele. Astăzi scriem despre executorul judecătoresc

Executorul judecătoresc - prezent și viitor

În contextul apropiatei integrări a României în Uniunea Europeană, având în vedere modificările substanțiale aduse în materia executării silite prin OUG 138/2000 de modificare a Codului de procedură civilă, statutul executorului judecătoresc a fost reconsiderat, încercându-se o apropiere a acestuia de standardele europene. Prin Legea nr. 188/01.11.2000 privind executorii judecătorești, profesia de executor judecătoresc este consacrată ca profesie liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, iar în executarea acesteia, executorul judecătoresc este independent și se supune numai legii, statutului și

regulilor de etică profesională. S-a asigurat astfel cadrul legislativ necesar pentru desfășurarea activităților specifice de executare silită. Executorii judecătorești sunt constituiți în Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România - U.N.E.J.R., iar în teritoriu există Camere ale Executorilor Judecătorești, la nivelul fiecărei curți de apel.

În ceea ce privește activitatea Uniunii, aceasta poate fi analizată sub două aspecte, respectiv relațiile de colaborare cu instituții similare din alte state și preocuparea pentru soluționarea problemelor existente în plan intern.

Astfel, în plan internațional, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România, deși relativ nou înființată, desfășoară o vastă activitate, fiind recunoscută ca membru cu drepturi depline de către Uniunea Internațională a Executorilor Judecătorești și Ofițerilor de Justiție (U.I.H.J.-Union Internationale des Huissiers de Justice et Officiers Judiciaires). În prezent, din U.I.H.J. fac parte 64 de Camere Naționale (România este singurul stat în care ființează o Uniune, nu o Cameră), aceasta fiind condusă de un Birou Executiv, format din șapte Camere Naționale, respective trei pentru Europa de Vest, una pentru Europa de Est, două pentru Africa și una pentru America de Nord și Centrală. Activitatea desfășurată de U.N.E.J.R. în plan internațional s-a concretizat prin alegerea acesteia ca membru al Biroului Executiv (pentru Europa de Est), la Congresul de la Bratislava (2005), fiind desemnat să reprezinte Uniunea dl. executor judecătoresc Stoica Adrian Constantin, din circumscripția teritorială a Judecătoriei Constanța.

În plan intern, U.N.E.J.R. depune eforturi susținute pentru armonizarea legislației naționale cu CARTA U.I.H.J. și cu legislația țărilor membre ale Uniunii Europene, în special cu legislația franceză, care a fost recunoscută ca standard de drept comunitar în materia executării silite, pe de o parte, prin inițierea unor proiecte de modificare a legislației în materia executării silite și, pe de altă parte, prin atenția deosebită pe care o acordă pregătirii profesionale continue a corpului executorilor judecătorești.

În ceea ce privește primul aspect, se încearcă, prin inițierea acestor proiecte, recunoașterea și consacrarea executorului judecătoresc, cu plenitudine de competență, în sensul de a fi singurul abilitat să desfășoare activități de executare silită. Trebuie precizat faptul că în statele membre ale Uniunii Europene, executorul judecătoresc deține monopolul executării silite, nemaexistând și alte persoane (publice sau private) care să desfășoare activități similare. Această problemă a fost soluționată în sensul arătat și de către Ungaria, Slovacia, Polonia și Cehia. În România funcționează însă, pe lângă executorii judecătorești, executorii bancari, cooperatiști, fiscali, ai A.V.A.S.,

precum și societăți de recuperare și, mai nou înființatii (prin Ordonanța nr. 28/31.01.2006), executori pentru societăți financiare nebankare, inclusiv case de amanet.

Pe de altă parte, conștientizând necesitatea pregătirii profesionale unitare și continue a corpului executorilor judecătorești, față de specificul activității desfășurate, activitate care parcurge în prezent o etapă de profunde transformări, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, a luat inițiativa înființării unui centru de perfecționare, pentru ca, în momentul integrării României în Uniunea Europeană, executorii judecătorești să poată răspunde cerințelor impuse de standardele europene în materie, evitându-se apariția unor blocaje în sistemul execuțional. În acest scop, pe data de 28 octombrie 2005 a fost inaugurat Centrul Academic de Formare, Pregătire și Perfecționare a Executorilor Judecătorești, U.N.E.J.R. fiind a doua cameră națională, după cea a Franței, care a fondat un centru de formare profesională continuă. Centrul își desfășoară lucrările pe ani de studiu, structurați în cinci module, urmărindu-se realizarea, în viitor, a unui veritabil institut de procedură execuțională.

Se remarcă astfel faptul că, prin activitatea sa, atât în plan intern cât și în plan internațional, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești din România își aduce aportul la soluționarea problemelor pe care le ridică, în materia executării silite, integrarea României în structurile Uniunii Europene.

Mădălina

Nu e de speriat, dar... sunt doar impresii de la practica la instanță

Nu e chiar atât de rău și s-ar putea spune că este chiar interesant. Recunosc că mi-a fost puțin teamă la început pentru că era foarte multă agitație, mulți oameni care se duceau în toate direcțiile, voci care vorbeau unele peste altele. Dar mi-am spus: "Ce au ei mai mult decât mine, încât ei să poată și eu nu?" Și, așa, încet, încet am renunțat la teamă și am înlocuit-o cu siguranța de sine. Am constatat că ceea ce învățasem la școală îmi este util și că, dacă am curaj și îmi pun mintea la contribuție, nu e nimic atât de greu ca să nu pot face.

Am fost foarte mândră de mine când am pus prima rezoluție pe o întâmpinare... Ce mare lucru? - o să ziceți, dar când petentul stă cu ochii pe tine parcă nici nu mai știi să scrii românește. Am completat rezoluții de cerere de chemare în judecată și, să vă povestesc, atunci când a trebuit să calculez o taxă judiciară de timbru la valoare, nu mai știam cât fac 6 x 8 și că am calculat-o de două ori cu mintea și o dată cu calculatorul și tot nu aveam curajul să trec rezultatul pe rezoluție... Râdeți? - parcă vi se par cunoscute sentimentele astea!

Să mai spun ceva și despre introducerea datelor în ECRIS- "transportul"?! - scrii o dată și până dai enter citești de șapte ori și tot nu ești sigur că e bine, ai senzația că parcă ai omis ceva.

Cât despre ședința de judecată și despre încheieri și

citații parcă nici nu îmi mai vine să mă gândesc la ele: "Am scris oare bine adresa părâtului?... Ce urmează după apelul părților?... Doamne, cât de repede vorbește doamna avocat, iar martorul parcă nici nu se referă la cauza asta!..."

Ce simplu părea totul la școală, iar acum, când ai o anumită responsabilitate și când stai față în față cu justițiabilul, care, fie vorba între noi, nu este întotdeauna foarte politicos și nici cu prea multă răbdare, nu mai pare la fel de simplu. Să nu-mi spuneți că nu v-a fost măcar o dată teamă să nu vă faceți de rușine în fața unui grefier sau a unui judecător! Mie, când doamna judecător lângă care am stat la registratură îmi explica ce se întâmplă cu cererile de repunere pe rol parcă îmi ștersese cineva din minte tot ce învățasem... Cred că era teamă de a nu spune ceva greșit, ceva care să mă facă de rușine pe mine, viitor grefier cu studii superioare juridice și absolvent de S.N.G.

Mergând în practică parcă am realizat că realitatea așteaptă multe de la noi și așteaptă lucruri bune. Până la urmă este doar o provocare, o posibilitate de a ne dovedi nouă înșine că suntem capabili să ne facem bine meseria. Este și o posibilitate foarte mare de a ne antrena pentru momentul când nu vom mai fi cursanți în practică, ci vom fi noi grefierii. Învățăm ceea ce trebuie să facem strict cu privire la profesie, dar învățăm cum să facem ca să ne integrăm în colectivul în care vom intra. Sunt convinsă că vor fi, poate, și oameni care ne vor privi ușor ostil și că vor fi, poate, și viitori colegi care vor încerca să profite de pe urma statutului nostru de proaspăt angajați.

Acum avem timpul și posibilitatea de a ne gândi cât și până unde ne vom lăsa "păcăliți" și când vom spune nu.

Cred că trebuie să profităm cât mai mult de pe urma acestui stagiul de practică și sunt convinsă că, atunci când ne vom angaja, nu o să ne fie rușine de noi și că vom putea spune (cu un orgoliu ascuns, dar măgulit): „Mulțumesc, dar cred că mă descurc singur pentru că am mai făcut asta și am învățat la școală!” sau "Nu credeți că aici ar fi mai bine dacă am face așa?"

Este un noroc că, înainte de a fi aruncați în linia întâi, am fost puși în linia a doua. Este un noroc care depinde de fiecare dintre noi ca să dea roade și să ne fie util. Cred că majoritatea am interacționat cu persoane care ne pot învăța multe lucruri și care nu au rețineri să o facă și, chiar dacă uneori ni se par prea multe lucruri de făcut într-un timp mult prea scurt, e bine să încercăm să facem față situației căci, nu știu de ce, dar am senzația că, de fapt, asta este realitatea. E un volum foarte mare de muncă și nu poți să lași nimic pe mai târziu, totul fiind extrem de important.

Nu pare a fi Infernul, dar nici Raiul celor puturoși!

Am două întrebări pentru colegii mei (și nu numai pentru ei):

- știe cineva un scurt istoric al profesiei de grefier?

- poate cineva să îmi spună de ce roba grefierului este gri și nu neagră ca a avocatului, procurorului sau a judecătorului, între care diferențierea se face prin insigna pe care o poartă?

Uneori mă întreb câți dintre voi ați avea ceva de spus și vă feriți să o faceți! - de ce? Emisiunile bune sunt cele interactive, nu credeți!?

M-am gândit și cred că mai trebuie să spun ceva...

Nu știu de ce, dar e ceva ce nu-mi place: poate e prea multă grabă în ceea ce se face - este mult prea mare volumul de muncă, iar cei ce trebuie să-i facă față, mult prea puțini. Și birouri mult prea aglomerate: cel puțin patru grefieri într-un birou în care mai intră și câte un judecător... și nu un birou mare, spațios, ci unul în care abia dacă mai ai loc să te miști. Nu cred că este nou ce spun, dar parcă ar trebui să se schimbe ceva pentru că e incorect să pretinzi un rezultat bun când condițiile sunt departe de a fi favorabile. E un ceva (și nu vreau să-i dau eu numele) care se simte în aer, care parcă plutește și crează o stare de tensiune care nu poate duce la nimic bun. Oare de ce?

Noi discutăm despre lucruri care, în comparație cu realitatea, par utopice: un birou pentru un judecător și un grefier - cred că este o realitate ușor îndepărtată. Stagiul acesta pare să fie binevenit și pentru a ne căli puțin și părerile noastre, uneori prea roz, cu privire la ce ne așteaptă, să se muleze pe realitate, pentru ca la vară să nu fim surprinși. Poate se mai schimbă ceva! Se spune că adevărații profesioniști nu sunt cei care au tot ce le trebuie și au rezultate excepționale, ci cei care au aceste rezultate excepționale fără a beneficia de prea multe. Trebuie să fim profesioniști, dar parcă ne-ar plăcea și ceva mai mult. Poate și mai multă apreciere. Vrem apreciere!... cine nu vrea? - dar trebuie să facem ceva pentru asta.

Marina

Încă din numărul trecut, la sfârșitul rubricii, lansam promisiunea solemnă că vă vom dezvălui deznodământul acestui caz celebru rămas în analele istoriei, cu implicații juridice majore. Vă spuneam atunci că, pentru aflarea adevărului în cauza penală având ca erou principal pe căpitanul Dreyfus, a fost nevoie de fabricarea unei alte cauze penale, de data aceasta având ca protagonist pe marele scriitor francez Emile Zola, cunoscut pentru spiritul său justițiar.

Partea a II-a O EROARE JUDICIARĂ ADEVĂRUL ASUPRA AFACERII DREYFUS

În anul 1897, marele romancier Emile Zola este contactat de avocatul Labori în scopul de a intra în luptă alături de tabăra partizanilor lui Dreyfus. Se știa spiritul său justițiar, întrucât, cu ani în urmă, scriitorul luase apărarea unor pictori talentați prizonieri de pontifii picturii academice, prilej cu care avea să afirme: „Voi fi întotdeauna de partea învinșilor! Înainte de a-i judeca pe acuzați trebuie judecați judecătorii”. Zola era convins de nevinovăția acuzatului Dreyfus.

După această dată este ordonată o anchetă, iar la 4 decembrie 1897 Consiliul de Război începe instrucția penală împotriva maiorului Esterhazy. Deși este constatată nevinovăția acestuia, în urma cercetărilor efectuate, guvernul decide trimiterea lui în judecată. Procesul începe pe data de 10 ianuarie 1898 și, după cum era de așteptat, maiorul este achitat imediat, în pofida unor probe evidente de vinovăție.

Pe fondul acestei achitări mai mult decât dubioase a lui Esterhazy, scriitorul Emile Zola considera că singura cale de a mai schimba ceva în cursul evenimentelor este supunerea acestui caz judecătii civile, juraților, prin provocarea unui proces având ca obiect calomnia prin presă. Astfel, Zola avea intenția de a adresa o scrisoare președintelui Franței prin care să aducă unele acuzații grave la adresa unor persoane determinate, dezvăluind legăturile dintre armată și justiție, și sperând că, trimis fiind în judecată, va avea prilejul să facă tuturor cunoscută înscenarea suferită de Dreyfus. După achitarea maiorului, Zola împreună cu redacția ziarului L'Aurore, compune celebra scrisoare „J'accuse”, care, răspândită prin Paris, a avut efectul unei bombe. Capcana fusese întinsă. Cinci zile mai târziu ministrul de război depune plângere penală împotriva lui Zola și a girantului ziarului.

La data de 7 februarie 1898 începe procesul intentat lui Zola în fața Curții cu Jurați a departamentului Sena. Apărătorul lui Zola este avocatul Labori, asistat de Georges Clemenceau. În ampla sa pledoarie, marele maestru Labori a încercat să înlăture acuzațiile aduse lui Dreyfus și să demonstreze culpabilitatea lui Esterhazy. Reprezentantul Ministerului Public are cuvântul și pune următoarele concluzii: „Planul preveniților (s.n. acuzaților) este de a repune în discuție, în fața Curții cu Jurați, care este necompetentă, autoritatea absolută a două hotărâri judecătorești pronunțate în cauzele Dreyfus și Esterhazy, încercându-se printr-un mijloc revoluționar să se provoace o dezbatere scandaluoasă”.

Având cuvântul în replică, maestrul Labori a afirmat fervent: „Între învinuirile pretins defăimătoare care fac obiectul plângerii penale a ministrului de război și celelalte învinuirii din scrisoarea deschisă a lui Zola există o legătură indisolubilă; nu o simplă conexitate, ci o veritabilă indivizibilitate...”. „Cum vom demonstra noi că s-a acoperit o ilegalitate, dacă nu vom demonstra mai întâi că s-a comis o ilegalitate”.

Cu privire la autoritatea lucrului judecat, se arată că lucrul judecat este respectat de cetățeni și ei au dreptul să îl respecte,

dar numai pentru că îl cred corect și legal judecat. „Acolo unde nu mai există drept, acolo unde nu mai există legalitate, acolo unde nu mai există justiție, nu mai există lucru judecat!” Instanța a hotărât că nu există nici o legătură de conexitate sau de indivizibilitate între cauzele invocate de apărare.

Procesul lui Zola a durat cam 15 zile și apărarea a propus în jur de două sute de martori. Majoritatea persoanelor audiate s-au ferit să spună adevărul, având rețineri motivate de secretul profesional de care erau legați. Avocatul apărării acuzând superficialitatea acestui artificiu, a precizat că martorii audiați confundă secretul profesional cu secretul de stat. Arată că în acest proces nu este vorba de secret profesional, întrucât faptele ce sunt în discuție nu constituie confidențe ce li s-au făcut în virtutea profesiei lor, iar despre secrete de stat nu poate fi vorba atâta vreme cât documentele supuse dezbaterii în cauză s-au aflat la un moment dat în posesia unor persoane private. Instanța, însă, respinge și această argumentație.

Pe tot parcursul procesului președintele Curții i-a atras atenția avocatului Labori să-și scurteze pledoariile. În replică acesta a afirmat: „Vreau lumina! Vreau limpezimea! Însărcinat cu apărarea lui Zola voi face totul pentru ea, până la capăt!”

Având cuvântul Zola a afirmat, printre altele: „Eu singur am decis ca monstruoasa afacere să fie adusă în fața dvs. Și eu singur, de bunăvoie, v-am ales pentru ca Franța să știe totul și să se pronunțe!”

La finalul pledoariei avocatul Labori se adresează juraților solicitând achitarea acuzatului Zola. „Zola condamnat înseamnă Franța care se condamnă pe ea însăși...”.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat juraților condamnarea acuzatului, arătând printre altele: „Iată ce reprezintă un ordin în concepția lui Zola, iată apărarea contradictorie pe care și-a făcut-o inculpatul, care, prin apărătorul său, pe de o parte, a insultat armata, iar, pe de alta, a declarat ipocrit că șefii militari au fost de bună-credință”.

La închiderea dezbaterilor, pe 23 februarie 1898, după jumătate de oră de deliberare jurații au pronunțat verdictul: ambii inculpați sunt vinovați, iar magistrații au stabilit pedepsele: scriitorul Emile Zola este condamnat la 1 an închisoare și 3000 de franci amendă, iar conducătorul ziarului L'Aurore la 4 luni închisoare și 3000 franci amendă.

Sentința de condamnarea este atacată de Zola cu recurs, motivat de faptul că potrivit legii presei, plângerea penală trebuia formulată de acei ofițeri lezați prin cuvintele calomniatoare, iar nu de către ministrul de război. Recursul este admis și hotărârea primei instanțe desființată. Militarii ofensați au introdus o nouă plângere penală, investind Curtea cu Jurați din departamentul Seine-et-Oise.

Este actul care declanșează cel de-al doilea proces împotriva lui Zola.

(continuare în pagina următoare)

La 23 mai 1898, la Versailles, începe al doilea proces, iar avocatul Labori invocă excepția necompetenței teritoriale a instanței, care este respinsă. Pentru a câștiga timp, avocatul apărării formulează recurs împotriva hotărârii de respingere a excepției. Între timp se descoperă că unul din documentele folosite de acuzare este fals, iar în urma percheziției domiciliare la

autoarea falsului – amanta lui Esterhazy – se găsește în căptușeala chipiului lui Esterhazy adevăratul document care-l incrimina pe acesta, fapt pentru care este și arestat.

Pe 18 iulie 1898 se reia la Versailles procesul, iar Zola este sfătuit să plece din Franța în Anglia, la Londra, fiind nevoit, datorită hăituirii continue, să-și schimbe permanent numele și adresa.

Ministrul de Război având îndoieli cu privire la autenticitatea documentelor citite în Cameră, ordonă efectuarea unei anchete minuțioase în dosarul Dreyfus și astfel se descoperă că documentul semnat „Alexandrine” este fals, iar toate bănuielile cad asupra maiorului Henry. În urma interogatoriului care i se ia, Henry mărturisește că a falsificat întregul text, cu excepția primelor rânduri și a semnăturii. Fiind arestat, acesta se sinucide în închisoare.

La 4 septembrie 1898, compromis prin probele descoperite la anchetă, Esterhazy se refugiază în Anglia.

Pe data de 26 septembrie 1898, Ministrul Justiției formulează o cerere de revizuire a cazului Dreyfus și sesizează Curtea de Casație. Pe 27 septembrie are loc prima ședință a Secției penale, iar pe 29 septembrie Curtea de Casație declară cererea de revizuire admisibilă și ordonă un supliment de anchetă.

Pentru a se evita orice complicații, președintele Curții de Casație propune Ministrului Justiției ca judecarea cererii de revizuire să se facă de Secțiile Reunite. Astfel, la 3 iunie 1899, Curtea de Casație, în Secții Reunite, formată din 50 de magistrați, pronunță în unanimitate casarea sentinței de condamnare a lui Dreyfus și trimite cauza spre judecare Consiliului de Război din Rennes. Zola se întoarce în țară, iar la 30 iunie revine în Franța și Dreyfus.

Soluția pronunțată de Consiliul din Rennes, după casarea cu trimitere spre judecare, influențată de numeroșii conspiratori din Statul Major, a fost de condamnare a lui Dreyfus la detențiune pe 10 ani, reținându-se circumstanțe atenuante.

În ultimul cuvânt care i s-a acordat inculpatului, Dreyfus a declarat: „Sunt absolut sigur și afirm în fața țării mele și a armatei că sunt nevinovat.”

Pe fondul acestei noi condamnări a lui Dreyfus, Zola publică, la 12 septembrie 1899, un articol în L'Aurore, intitulat „Al cincilea act”, în care scriitorul atacă virulent nedreptatea înfăptuită.

La sfârșitul anului 1899 președintele Franței decedează, iar politicienii și generalii din posturile cheie ale statului dispar de pe scena politică, context ce ar părea favorabil desfășurării celui de-al doilea proces al lui Dreyfus. Cu toate acestea, noul guvern instaurat nu s-a angajat în revizuirea procesului căpitanului Dreyfus, ci a preferat să-l grațieze pe inculpat și să amnistieze, în luna septembrie 1899, toate infracțiunile de care fusese acuzat acesta. Un ordin al armatei anunța că „incidentul este închis”.

Dreyfus a acceptat grațierea, dar și-a rezervat dreptul de a formula cerere de revizuire a cauzei. Romancierul Zola protestează din nou, declarând: „Amnistia este făcută contra noastră, contra apărătorilor dreptului, pentru a salva pe adevărații criminali, închizându-ne gura printr-o clemență ipocrită și injurioasă, punând în același sac pe oamenii cinstiți și pe ticăloși.”

În noaptea de 28 spre 29 septembrie se stingea din viață marele scriitor Emile Zola, în locuința sa, asfixiat cu bioxid de carbon emanat de la o sobă înfundată cu moloz.

Începând cu 6 aprilie 1900, conducerea luptei pentru dovedirea nevinovăției lui Dreyfus este preluată de Jean Jaures.

Într-o atmosferă politică mai calmă, Dreyfus formulează o cerere de revizuire a celei de-a doua condamnări. După o anchetă de nouă luni cererea de revizuire este găsită întemeiată și admisă de Curtea de Casație care desființează sentința Consiliului de la Rennes, fără trimitere. Prin decizia din data de 12 iulie 1906 Dreyfus este, în sfârșit, achitat, punându-se astfel capăt unui proces ce a bulversat Franța timp de 12 ani. Dreyfus respira liber...

„Triumful adevărului!” erau titlurile publicațiilor vremii.

La această izbândă un rol hotărâtor l-a avut și participarea scriitorului E. Zola. De la intrarea lui în lupta cu justiția afacerea a luat o altă întorsătură. El a priceput dintr-o dată uneltirile, falsurile, crimele statului-major pe care le-a destăinuit Franței și lumii întregi. Triumful adevărului este și triumful lui Zola.

Ca o măsură de reparație de natură morală, căpitanul Alfred Dreyfus a fost reabilitat, la 20 iulie 1906 conferindu-i-se Legiunea de Onoare în grad de cavaler în cadrul unei ceremonii solemne, care s-a desfășurat în același loc în care

îndurase suferința degradării cu ani mulți în urmă. A fost reîncadrat în armată cu gradul de șef de escadron.

În sfârșit, se terminase un proces care, pe drept cuvânt, se poate afirma că a zdruncinat din temelii întreaga societate franceză și europeană.

Triumful lui A. Dreyfus consacră triumful justiției!

Marius

Surse: – www.avoconsult.ro

– George Bianu – Din dosarele marilor procese politice, Ed. Politică, Buc. 1972, pag. 245 și urm..

„Tot ce am dobândit pentru România în cariera mea politică a fost fructul luptei și al rezistenței, iar nu al rugăciunii și implorărilor”

NICOLAE TITULESCU

Nicolae Titulescu *Spiritualizarea frontierelor*

Uniunea Europeană reprezintă o realitate a zilelor noastre. Dar până la finalizarea acestui proiect ambițios pot fi remarcate o serie de încercări, de idei, preocupări avându-i ca autori pe precursorii generației politice a zilelor noastre. În articolul din numărul precedent am făcut o prezentare succintă a etapelor constituirii Uniunii Europene. Ideea constituirii Uniunii este de dată îndepărtată, dar, studiind proiectele care au stat la baza înființării ei, se remarcă cu ușurință un nume de politician român care a reprezentat un punct de referință al politicii românești, dar și mondiale, în perioada interbelică. După cum poate mulți și-au dat seama, este vorba despre Nicolae Titulescu.

Vom încerca să facem o sinteză a contribuției lui la realizarea acestui proiect de talie europeană, fără să avem pretenția că vom reuși o prezentare exhaustivă a activității sale în acest domeniu.

Pentru a sublinia prețuirea de care se bucura Nicolae Titulescu în cercurile internaționale, este suficient să menționăm afirmația uneia dintre personalitățile celei de-a treia Republici Franceze, prim ministru al Franței, Edouard Herriot: "Acest ministru al unei țări mici face o politică în stil mare. CE OM UIMITOR ! În politica externă e îmbarcat pe o firavă luntrișoară pe care o conduce ca pe un vapor mare, în politica internă stă călare pe o scândură putrezită, căreia până la urmă îi dă o stabilitate de stâncă".

Vreme de 2 decenii, Nicolae Titulescu, om de vastă cultură, dotat cu un ascuțit spirit analitic, și-a slujit țara cu abnegație și inegalabilă competență și, la capătul unui zăbucum fără răgazuri și al unei munci încordate, reușise să devină, în epoca dintre cele 2 războaie, **PERSONALITATEA CEA MAI PRESTIGIOASĂ A VIETII POLITICE INTERNAȚIONALE.**

S-a afirmat ca mare orator în prima jumătate a secolului XX și s-a impus în chip deosebit ca diplomat de talie internațională. S-au întâmplat cazuri, cum a fost acela din Camera Comunelor din 1937, când parlamentarii englezi - vrăjii de elocința diplomatului român - au cerut lui

N. Titulescu să repete discursul în limba engleză. Titulescu a fost un politician al păcii, militând în favoarea bunelor relații cu vecinii. El a optat pentru restabilirea relațiilor cu Uniunea Sovietică, dar protejând granițele României. De asemenea, a lansat ideea unei Europe unite, introducând sintagma **spiritualizarea frontierelor**, potrivit căreia o abordare transfrontalieră a valorilor cultural-spirituale poate desființa imaginar granițele dintre state, iar popoarele țărilor vecine devin mai unite. Din nefericire, ideile lui au fost anihilate de mișcările fasciste din perioada interbelică. După ce România s-a aliniat Germaniei, relațiile strânse ale lui Titulescu cu Franța au devenit imposibile, iar în 1936 acesta a fost obligat să renunțe definitiv la cariera diplomatică.

Titulescu a fost, prin ideile sale, o prezență care a influențat perioada în care a trăit, dar el rămâne și în continuare o sursă de inspirație, rămâne în continuare un om, un cetățean al Europei și al lumii, deschis spre acele evoluții pozitive în care spera. Rezistă în timp ideile lui Titulescu referitoare la principiile și valorile dreptului internațional, rolul organizației internaționale cu vocație de universalitate.

A-i urma și populariza generoasele idei și valori morale și juridice reprezintă țelul principal al activităților Fundației Europene Titulescu și al Asociației de Drept Internațional și Relații Internaționale, reînnoite nu doar din nevoia unei valorificări și omagieri a diplomatului, juristului, omului Nicolae Titulescu, ci și din necesitatea ca ideile sale forță să jaloneze pașii României spre dezideratele actuale: integrarea europeană și euro-atlantică.

Nicolae Titulescu ne-a lăsat o moștenire pe care trebuie să devenim capabili să o urmăm, a deschis drumurile diplomației românești, drumuri ce își găsesc astăzi împlinirea prin redefinirea locului României. Ilustrul nostru înaintaș spunea: „Tot ce am dobândit pentru România în cariera mea politică a fost fructul luptei și al rezistenței, iar nu al rugăciunii și implorărilor”.

Datorită talentului său diplomatic de excepție, cât și a contribuției sale la cauza păcii în Europa, Titulescu a fost supranumit **ministru al Europei**, rămânând un simbol veșnic al României în Europa.

Anca

EUROdicționar – MONEDA UNICĂ EUROPEANĂ

« Euro » este numele monedei unice europene ce a luat naștere la 1.01.1999, odată cu intrarea în faza a treia a Uniunii Economice și Monetare, deocamdată ca monedă de cont, dar care circulă efectiv pe Piață începând cu 1.01.2002 (la început în paralel cu monedele naționale ale țărilor membre, iar de la 1.07.2002 a rămas singura monedă a acestor state). Euro înlocuiește astfel ECU. Cadrul financiar-bancar de sprijin al funcționării Euro pe Piață este format din Banca Centrală Europeană (cu sediul la Frankfurt, în Germania) și Sistemul European al Băncilor Centrale, care reunește băncile centrale din statele UE participante

PRACTICA LA PARCHETE

"... răbdare și atenție la detalii."

Iată că a început stagiul de practică și pentru o pătrime dintre noi el a început cu practica la Parchete. Am fost și în octombrie și cunoașteam cât de cât despre ce este vorba, însă, de data asta, nu mai este doar un stagiul de observare, ci un stagiul în care trebuie să muncim efectiv și care se va finaliza cu un examen.

În pregătirea noastră pentru viitorul loc de muncă, practica aceasta este un mare pas. Am stat de vorbă cu îndrumătorul nostru de practică, domnul Iulian Crăciunescu - prim procuror adjunct al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 2 București, care a avut amabilitatea a ne răspunde la câteva întrebări (făcând abstracție de lipsa de timp și multitudinea problemelor pe care le avea de rezolvat).

Ce credeți că trebuie să urmărim noi, ca viitori grefieri cu studii superioare juridice, pe parcursul acestui stagiul practic desfășurat în cadrul Parchetelor?

Cred că importantă este întocmirea unui număr cât mai mare de acte procedurale și cât mai variate: de la soluții dispuse de procuror, continuând cu propunerile motivate pe care parchetul le formulează în fața instanței și până la cunoașterea modului de redactare a comunicărilor adresate părților. Cursanții trebuie să îmbine asimilarea teoretică a structurii actelor redactate cu aplicarea concretă a cunoștințelor de drept substanțial și procedural.

Foarte necesară este cunoașterea termenelor procedurale și a modului de calculare a acestora, conștientizându-se celeritatea circulației lucrărilor, urmând să fie însușite și actele întocmite în cadrul activității judiciare.

Ce părere v-ați făcut despre cursanții S.N.G., care au început să vă „deranjeze” în ultima vreme?

Consider că, având în vedere pregătirea teoretică pe care o au, cursanții S.N.G. sunt capabili să aplice eficient cunoștințele dobândite în perioada de practică.

Ce calitate credeți că este mai importantă la un grefier?

Sunt mai multe, dar mai ales flexibilitatea, posibilitatea de a îndeplini orice fel de atribuții, făcând abstracție de o anumită fișă a postului.

Ce sfat ne dați nouă, cursanților aflați în practică la Parchete?

Să aveți inițiativă și să discutați cu coordonatorul stagiului de practică orice nelămurire sau aspecte noi pe care le întâlniți. În general, răbdare și atenție la detalii.

Mirela

Sunt Mariana, absolventă a SNG...

De când sunteți grefier la Judecătoria Sector 6 București?

Din 16 august 2004.

Care a fost principalul motiv care v-a determinat să urmați acest drum în viață?

Nu cred că pot spune cu exactitate motivul hotărârii mele. Să fi fost atmosfera din filmele celebre... dorința de a-mi dovedi mie că pot face și altceva decât profesia pentru care mă pregătisem (contabil) sau poate sfatul surorii mele care devenise, de curând, judecător?!... Ar fi nedrept, însă, să nu recunosc că și nevoia unui loc sigur de muncă și corect plătit m-au convins că aceasta este meseria potrivită pentru mine.

Raportat la imaginea care vi s-a format la Școala Națională de Grefieri, față de ceea ce înseamnă munca într-o instanță, cum s-a grevat această imagine pe realitatea întâlnită în instanță?

La Școala Națională de Grefieri ni s-au creat condiții similare celor întâlnite în instanță. Faptul că am participat la procese experimentale și am lucrat cu formatori magistrați sau grefieri, ne-au ajutat foarte mult. Impactul dur cu volumul mare de activitate întâlnit în instanță a fost, oarecum, atenuat. Am înțeles, însă, repede că ceea ce vom face de acum înainte trebuie privit cu foarte multă responsabilitate, experimentele fiind înlocuite cu cazuri reale.

Cum primiți vestea că, pe viitor, grefierii vor prelua o parte din atribuțiile judecătorilor?

Este adevărat că această veste ne-a speriat la început, dar... toate începuturile sunt dificile. Totuși, în condițiile în care eu și foarte mulți colegi urmărim cursurile facultății de drept, sunt sigură că ne vom descurca.

În momentul în care v-ați prezentat la locul de muncă, ce nu a fost așa cum v-ați fi așteptat să fie?

În mod categoric a fost ritmul alert în care să-ți faci lucrările și la care trebuie să te adaptezi foarte repede și volumul mare de muncă.

Ce considerați că ar trebui îmbunătățit în condițiile de muncă pentru ca activitatea grefierului să capete un plus de eficiență?

Nu este cazul Judecătoriei Sectorului 6 București, dar am înțeles că foarte mulți colegi se plâng în țară de lipsa spațiului corespunzător de muncă, a calculatoarelor și imprimantelor. Cred că dotarea tuturor instanțelor cu calculatoare și instruirea personalului auxiliar în scopul folosirii corecte a acestora, ar spori eficiența activității grefierului.

Un cuvânt de final pentru actualii cursanți ai Școlii Naționale de Grefieri.

Vă pot spune că, privind în urmă, nu mă pot imagina având o altă meserie. Nu regret nici o clipă că am urmat cursurile Școlii Naționale de Grefieri. Avem mare nevoie de colegi noi, așa că: „Mult succes și vă așteptăm alături de noi!”

Vlad, Marina

Luna Februarie am putea spune că este o lună a îndrăgostiților, fiind luna în care, pe 14, sărbătorim Sf. Valentin iar, mai apoi, pe 24, românescul Dragobete.

Februarie - luna iubirii

14 Februarie este cunoscută ca fiind ziua universală a îndrăgostiților. Există multe legende cu privire la originile sărbătorii de Sf. Valentin, unele dintre ele datând chiar din Roma antică.

În Roma secolului al III-lea era împărat Claudius Gothicus al II-lea, cunoscut și sub denumirea de Claudius cel Crud. Lângă palatul său exista un templu în care era preot Sf. Valentin. Romanii îl iubeau foarte mult și mergeau la templu chiar și numai pentru ai asculta predicile.

În acea perioadă, în Imperiul Roman, războiul era un lucru obișnuit, iar

Claudius își chema supușii să participe la războaie tot mai des. Mulți dintre romani nu mai aveau nici o dorință de a mai merge la lupta care se transformase într-un război pentru subjugarea altor popoare. Bărbații căsătoriți nu mai doreau să își părăsească familiile, iar tinerii nu mai doreau să-și lase singure iubitele. Din această cauză, numărul celor înrolați în armata împăratului scădea cu fiecare zi care trecea. Claudius a devenit foarte furios și a ordonat ca nici o căsătorie să nu mai fie celebrată și toate logodnele să fie imediat anulate. În aceste condiții mulți dintre romani au plecat la război plini de deznădejde și mulți au murit.

Preotul Valentin a fost foarte întristat de ordinul împăratului, considerând că nimeni nu are dreptul să interzică dragostea și căsătoria. Așa că, atunci când un cuplu de îndrăgostiți a venit la altarul său, Valentin a decis să îi cunune în secret. Vestea s-a dus în tot imperiul și, în curând, nenumărate perechi de tineri au venit la templu pentru a se căsători în secret. Însă nu a trecut prea multă vreme și Claudius cel Crud a aflat despre ceea ce se întâmpla și, plin de furie, a poruncit ca Valentin să fie aruncat în închisoare. Acolo a murit continuând să creadă în puterea dragostei. Prietenii lui buni l-au îngropat în Biserica Sf. Praxedes. Acest loc există și astăzi în Roma.

Prima sărbătorire modernă a zilei îndrăgostiților, datează din secolul al XV-lea. Tânărul duce de Orleans a fost capturat în timpul bătăliei de la Agincourt, în anul 1415, și ținut prizonier în Turnul Londrei pentru mulți ani. El a scris de aici soției sale sute de poeme, adevărate scrisori de dragoste, adevărate valentine. De aici pare că provine obiceiul de a scrie răvașe de dragoste persoanei iubite de Sf. Valentin.

Florile ca valentine apar doar cu 200 de ani în urmă. Se spune că, fata regelui Henric al IV-lea a dat o petrecere în onoarea Sf. Valentin. Cu această ocazie fiecare domnișoară a primit un buchet de flori din partea iubitului ei pe care și-l alesese să îi fie *valentin*. Acest obicei avea să se răspândească din Franța până în Italia și Anglia. A devenit un obicei obișnuit, o modalitate prin care să îi arăți persoanei iubite dragostea pe care i-o porți, să îi trimiți flori, răvașe de dragoste sau bomboane în formă de inimă care să-i poarte numele.

Printre simbolurile zilei de 14 februarie se include și cel al lui Cupidon. El este fiul neastâmpărat al zeiței dragostei, Venus, și se presupune că el este cel care aduce iubirea în inima oamenilor. Conform mitului său, oricine era lovit de săgeata cu iubire a lui Cupidon se îndrăgostea de prima persoană care-i ieșea în cale.

Să vă iubiți, iar viața să vă fie ca o primăvară cu flori de bucurie!

Pe 24 februarie românii sărbătoresc Dragobetele, care este atât o sărbătoare a iubirii, asemeni sărbătorii Sf. Valentin, dar și o sărbătoare a primăverii care va veni, a renașterii naturii și a renașterii spirituale prin iubire.

Această sărbătoare veche românească este plină de obiceiuri și tradiții. Astfel, unul din aceste obiceiuri este ca tinerii, băieții și fetele, să se strângă în grupuri pe dealuri împrejurul satelor pentru a discuta și a face glume. La prânz, fetele coboară spre sat, iar fiecare băiat va urma fata care îi este dragă. Această fugă a fetelor poartă numele de „zburătorit” în zonele din sudul țării.

În alte zone ale țării, fetele și băieții se logodesc și își jură credință în ziua de 24 februarie.

Chiar dacă nu are un iubit, fata trebuie măcar să râdă și să facă glume cu băieții în această zi, pentru a se mărita în curând. Se spune că fata și băiatul care se întâlnesc în această zi și nu se sărută, în acel an nu se vor mai iubi.

Fetele strâng viorele și tămâioasă, pe care le păstrează la icoane, fiind folosite apoi în diverse farmece de dragoste.

Prin unele locuri, există obiceiul ca fetele mari să strângă apa din omătul netopit. Această apă păstrată cu mare grijă, are proprietăți magice, spunându-se că s-a născut din surâsul zânelor și putând face fetele mai frumoase, mai dragăstoase și mereu iubite.

Dacă în această zi ai norocul să auzi pupăza, vei fi harnic tot anul.

Dacă plouă în această zi, primăvara va veni devreme și va fi frumoasă.

În această zi nu se țese, nu se coase, nu se lucrează la câmp sau la fierărie, în schimb se face curățenie generală în casă, pentru ca tot ce va urma să fie cu spor. De asemenea, în această zi nu se sacrifică păsări și animale.

Este o sărbătoare de iubire și primăvară în care obiceiurile legate de vrăjile de dragoste se împletesc cu obiceiurile dacice ale ciclului vieții, obiceiuri păgâne pline de mister și farmec.

Marina - sursă Internet

Mărțișorul

...un simbol al primăverii,
...un simbol al admirației, respectului și
stimei speciale pentru doamne și domnișoare

Folclorul român s-a dezvoltat la confluența a doua mari regiuni ale civilizației europene: vestul și sudul Europei. De-a lungul secolelor, românii și-au cristalizat propria lor cultură. Această cultură își are izvorul în nevoia de comunicare a omului cu natura și a omului cu alți oameni. Spiritualitatea românească s-a dezvoltat în perfectă armonie cu poziția geografică a țării noastre și cu practicile populare ale românilor.

Cultura românească păstrează cu grijă memoria strămoșilor ei, astfel că printre cele patru mituri importante ale poporului nostru îl vom întâlni alături de "Miorița" și pe cel al "Babei Dochia", ultimul fiind în strânsă legătură cu data de 1 Martie și cu mărțișorul.

Românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. 1 Martie este, în calendarul ortodox, ziua Evdochiei, o femeie martir, numită și Dochia. Sărbătoarea este de fapt apriorică timpurilor creștine, iar Dochia este un personaj păgân.

Tradiția mărțișorului este o moștenire de la strămoșii noștri romani. Cuvântul "mărțișor" are origini latine și este numele popular al lunii martie.

Acest străvechi obicei al primăverii este specific poporului român și își are originea în credințele și practicile agrare. Sărbătoarea lui are loc în prima zi a lui martie, considerată ca prima lună a primăverii. La Roma, începutul anului nou se sărbătorea la 1 martie, lună care purta numele zeului Marte, ocrotitor al câmpului și al turmelor, zeu care personifică renașterea naturii.

La vechii traci, aceleași atribute le avea zeul Marsyas Silen, considerat inventatorul fluietului, cultul său fiind legat de gila maternă și de vegetație. Lui îi erau consacrate sărbătorile primăverii, ale florilor și fecundității naturii.

În multe săpături arheologice din România s-au găsit mărțișoare, cu o vechime mai mare de opt mii de ani, sub forma unor mici pietre de râu vopsite în alb și roșu. Ele erau înșirate pe ață și se purtau la gât. Culoarea roșie, dată de foc, sânge și soare, era atribuită vieții, deci femeii. În schimb, culoarea albă, conferită de limpezimea apelor, de albul norilor era specifică înțelepciunii bărbatului. De altfel, șnurul mărțișorului exprimă împletirea inseparabilă a celor două principii ca o permanentă mișcare a materiei. El semnifică schimbul de forțe vitale care dau naștere viului, necurmatul ciclu al naturii. Culoarea alb și roșu au rămas, până în zilele noastre, ca simbol al sexelor, ele fiind regăsite și la bradul de nuntă și înmormântare.

Când venea primăvara, oamenii obișnuiau să lege de copaci funii albe și roșii, cu scopul de a alunga duhurile rele. Această măsură de precauție era luată pentru a preîntâmpina orice fel de posibil dezastru care s-ar fi putut abate asupra florilor copacilor și i-ar fi putut împiedica să rodească.

La originile mărțișorului a stat o moneda de aur la care se atașa o sfoară făcută din două părți răsucite, una roșie și alta albă, pe care copiii obișnuiau să o poarte la gât. Exista credința conform căreia aceasta amuletă aducea noroc și fericire. Fetele purtau mărțișorul până când înfloreau copacii, moment în care legau mărțișorul de trunchiul unui copac, iar cu moneda își cumpărau brânză, pentru a avea o față albă și frumoasă tot anul.

După un timp, mărgelile frumos colorate au luat locul monedei. În unele părți ale țării, mărțișorul este purtat la încheietura mâinii, toată luna martie. După care, înainte de răsăritul soarelui, fetele îl înnoadă de trunchiul unui copac sau îl pun într-un arbust de trandafiri, cu convingerea că toate dorințele lor se vor împlini.

Simbolul șnurului realizat din cele două părți răsucite, una albă și cealaltă roșie, a fost inițial folosit de daci, înainte ca românii să-i cucerească. În acea vreme șnurul era alcătuit din alte două culori: alb și negru. Culoarea neagră reprezenta lâna neagră dată de Baba Dochia nurorii sale și simboliza întunericul iernii. Partea albă simboliza lumina primăverii. Lâna s-a schimbat, conform legendei, din negru în alb prin sacrificiul fetei. Din această cauză, partea roșie din mărțișor reprezintă sângele și sacrificiul. În final, primăvara și mărțișorul vor fi mai puternici decât întunericul cu ajutorul lui Isus Cristos.

În zilele noastre, mărțișorul este un simbol al primăverii care va să vină, iar realizarea lui a devenit o adevărată operă de artă. Oamenii oferă cu multă plăcere de 1 Martie mărțișoare celor pe care îi iubesc, ca simbol al admirației lor, ca respect și stimă specială pentru doamne și domnișoare.

Monica
Sursă - Internet

Legi stupide din trecut și prezent

- Șoferilor li se interzice să conducă un autovehicul legați la ochi.
- Cine poartă mustață falsă, susceptibilă de a stârni răsete în biserică, este pasibil de pedeapsă.
- Este împotriva legii să refuzi a-i da apă unei persoane însetate.
- Este interzis să ucizi "ființe vii".
- Hoții au dreptul să-l acționeze în judecată pe proprietarul casei pe care au jefuit-o, dacă s-au rănit în timpul operațiunii.
- Pescuitul cu lasoul este interzis.
- Fluieratul sub apă este interzis.
- Fiecare locuitor are dreptul la lumina soarelui.
- Este interzisă montarea unei curse de șoareci fără permis de vânatoare.
- Este ilegal să plângi în boxa martorilor.
- Oricine, după ce a jefuit o bancă, face uz de un pistol cu apă împotriva funcționarului de la ghișeu comite o infracțiune.
- Pedeapsa capitală este de 25 de ani închisoare.
- Duminica este interzisă comercializarea vinului și a berii, însă amestecurile sunt disponibile la halbă.

GARANTAT 100% - PERLE DIN INSTANȚĂ

☺ Domnule președinte, recunosc că am fost cu reclamanta la restaurantul „Căsuța cu Zorele” și am consumat 11 litri de vin, dar nu-mi dau seama cum a ajuns ceasul ei la mine în buzunar, întrucât eu mă dusesem să o conduc până acasă. Poate cumva să mi-l fi vândut și n-a mai ținut minte...

☺ E posibil, d-le președinte, ca în seara respectivă, de 2 septembrie, să fi făcut și scandal, dar eu nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat cu mine atunci, deoarece, așa cum am constatat personal a doua zi, în seara precedentă am fost puțin în stare de ebrietate...

☺ Declar sincer și fără pic de răzbunare că am dus-o pe inculpată la restaurant și i-am dat masă și băutură scumpă și i-am dat și bani de buzunar, iar dumneaei mi-a cauzat numai suferințe fizice, inclusiv s-a pretat să meargă și în compania altor bărbați...

☺ Recunosc, d-le președinte, că am mai fost avertizat de poliție să nu mai frecventez barurile și să mă angajez în muncă, ba chiar am fost amendată și cu 1.000 lei pentru acostare de persoane. Nu mi-am închipuit că voi fi din nou depistată și încă în seara în care eram în compania unei foarte bune cunoștințe, al cărui nume, datorită surprizei, nu-l mai țin minte...

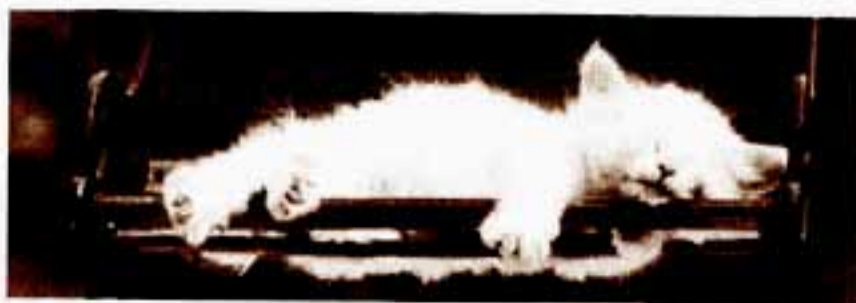
☺ În seara zilei de 4 aprilie am auzit pe cineva bătându-mi pe neașteptate în ușă, fapt ce a făcut să-mi consider tulburată liniștea și ordinea publică din casă... motiv pentru care am făcut plângere...

☺ Faptele nu s-au petrecut așa cum suntem acuzați, d-le președinte, adică să-l fi atacat noi pe reclamant. Dimpotrivă, tot el ne-a promis că ne cinstește, dar nu știu ce i-a venit să mă injure, ceea ce, de altfel, l-a făcut și pe prietenul meu Grigore să încerce să-l liniștească lovindu-l puțin cu palma și pumnul peste nas, încât a început a-i curge sângele...

☺ Onorat tribunal, este adevărat că în noaptea cu pricina atât eu cât și prietenii mei N.S. și N.V. am pătruns în curtea întreprinderii cu gândul să sustragem niște bunuri. Vă rugăm să rețineți însă că, atunci când l-am lovit pe paznic, nici unul dintre noi nu eram înarmați, așa cum în mod greșit a reținut prima instanță, tot ceea ce aveam asupra noastră fiind un simplu topor, o țevă de fier și o furcă...

☺ Este adevărat, onorată instanță, că în urma discuțiilor purtate, subsemnatul l-am lovit pe reclamant provocându-i unele leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare îngrijiri medicale de câteva săptămâni. Vă rog să rețineți însă că, atunci când l-am lovit, eu eram în legitimă apărare, reclamantul fiind acela care, deși îi dădusem bună ziua, nu mi-a răspuns la salut...

☺ Domnule președinte, am mers la reclamantă, pe care o cunoșteam de mai mult timp, după care am bătut-o și i-am spus că este ultima noastră întâlnire și să ne despărțim ca doi buni prieteni...

UNDE FUGIM DE ACASĂ...

ULTIMA ORĂ
de Mihail Sebastian

Regia: ANCA OVANEZ DOROȘENCO

Decoruri: Mihail Mădescu

Costume: Luana Drăgoescu

cu: Claudiu Bleonț, Mircea Albulescu, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Ioan Andrei-Ionescu, Liviu Lucaci, Marcelo S. Cobzariu, Constantin Dinulescu, Liviu Crăciun, Mihail Fotino, Alexandru Hasnaș, Ilinca Goia, Silvia Năstase, Raluca Petra, Mihail Niculescu, Carmen Ionescu

Spectacolul poate fi vizionat în această stagiune,

la Teatrul Național București

Durata spectacolului: 2 h 30 min

DIN PRESĂ

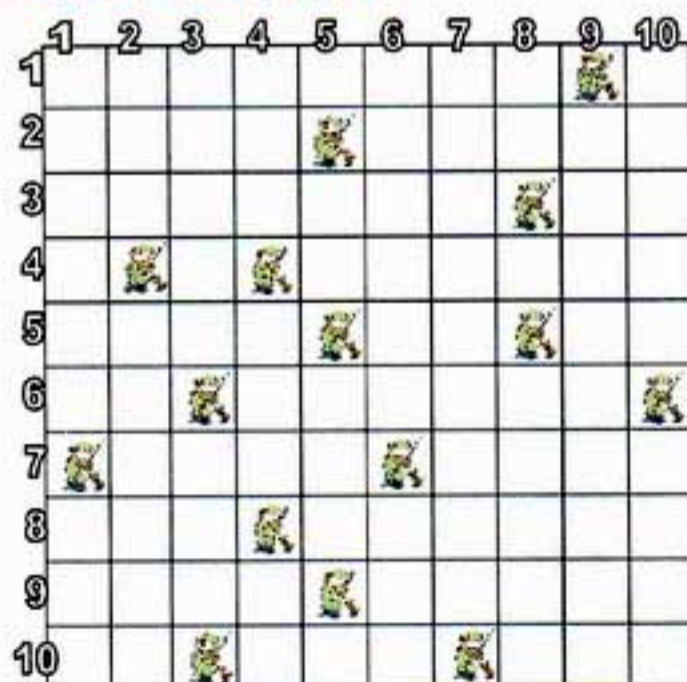
"Ultima oră" se anunță un succes de cursă lungă al Naționalului, un moment de relief al anului teatral 2003. (...) O piesă "la zi" ca un articol de ziar – Așa își intitulează Anca Ovanez Doroșenco confesiunea despre fermecătorul său spectacol. (...)

Cu această montare, regizoarea se reîntoarce pe prima scenă după treisprezece ani. Elevă a profesorului Radu Penciulescu, figură reprezentativă a generației '70-'80, stabilită în Franța în 1990, profesor la Conservatorul de Artă Dramatică și Muzică din Antibes, ea a rămas în memoria spectatorilor și oamenilor de teatru români prin câteva producții de referință ca: *Troienele* de Euripide (Premiul pentru regie la Festivalul de la Piatra Neamț), *Don Juan sau dragostea pentru geometrie* de Max Frisch (Premiul pentru cel mai bun spectacol la Festivalul Teatrelor Naționale de la Iași), *Torquatto Tasso* de Goethe (Premiul Criticii pentru cel mai bun spectacol) sau *Minetti* de Thomas Bernhard, avându-l în rolul principal pe Octavian Cotescu.

Revenirea de acum este de bun augur deopotrivă pentru text, pentru trupă și public. (...) În tălmăcirea scenică de azi, inspirată de contemporaneitatea imediată, Anca Ovanez Doroșenco are ca piloni "banul" și "o lume fără idealuri politice", pârghiile mecanismului corupt fiind "mass-media, afacerile și cultura". (...) Cadrul acestei satire este Bucureștiul interbelic sugerat plastic admirabil de un artist rafinat, scenograful Mihail Mădescu. (...) Alături de costumele caracterizante, expresive, ale Luanei Drăgoescu, decorul este un personaj, un pol de tensiune și grație. În această ambianță, Anca Ovanez Doroșenco realizează o montare de o clasicitate modernă, comică și gravă, ce se urmărește cu plăcere. (...) O creație puternică, remarcabilă face Mircea Albulescu în Bucșan. Prin mersul apăsător, mimica împietrită, mișcări lapidare și rigide, pronunția cântărită, alternând tăcerea cu emisia vocală tăioasă, interpretul sugerează cu strălucire lipsa de scrupule, brutalitatea, duritatea, dar și vulnerabilitatea eroului său. (...)

Cuplul Alexandru Andronic – Magda Minu este carismatic. (...) O revelație este prestația Ilincai Goia în Magda, cu treceri seducătoare de la fata angelică, exaltată și voluntară la "vampa" lucidă și calculată. Actrița este în spectacol un maestru de ceremonii care are frumusețe și senzualitate. (Ludmila Patlanjoglu, COTIDIANUL, 2 iunie 2003)

GAZONĂ

Orizontal:

- 1) Obligatorie într-un avion militar.
- 2) Contingent (pop.)—Mortal.
- 3) Suiș—Sunet de trompetă.
- 4) Sare de acid.
- 5) A împodobi—Ultraviolete!—Conjunție adversativă.
- 6) Poftim! (pop.)—Geamantan.
- 7) Valoare—Personaj feminin caragielean din "O scrisoare pierdută".
- 8) Focul acțiunii—Fără miros.
- 9) Măiestrie—A greși latinește.
- 10) Constanța (auto)—Prefixul vieții—Risc fără sfârșit!

Vertical:

- 1) Grup de soldați—Folosit la biliard.
- 2) Văzduh—Comunicare orală sau scrisă.
- 3) Recrut (pop.)—Cult.
- 4) Avantaj—Salut roman—Alba (auto).
- 5) Pe cal—Firmă producătoare de plăci grafice.
- 6) Jgheab din lemn (artic.)—Prefixul noului.
- 7) Micul ecran.
- 8) Început de atac!—Meșterul Manole.
- 9) Agresori.
- 10) A limpezi—Zeul războiului la greci.

Miron

SNG

ȘCOALA
NATIONALĂ DE GREFIERI

In serviciul justiției!

Bulevardul Regina Elisabeta
nr. 53, sector 5, București

Telefon 0040-21-310.34.80
Fax 0040-21-310.32.47

www.grefieri.ro
e-mail: grefieri@just.ro

...

REVISTA

Grefieru'

Punct de lucru
Laborator informatică etaj 4

Redactor șef
Tania Bădin

Redactori
Anca, Marina, Marius,
Mădălina, Melania, Mirela,
Miron, Monica, Vlad

Design & concept graphic
Vlad

Colaboratori
Și tu poți fi!!!

Rezolvarea rebusului din numărul trecut:

hotarare-a-obosit-sot-timp-recul-ebraica-e-acei-urlat-str-aliaje-i-oil-sdu-stativ-atu-tenebre-as-ace-iubita